

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟ ΤΡΙΤΟ

Ένα Μπάνιο

Για τον Ραντ, οι μέρες αφότου είχε διώξει τον Πέριν έμοι-
αζαν ατελείωτες κι οι νύχτες μεγαλύτερες. Αποσύρθηκε
στα διαμερίσματά του και παρέμεινε εκεί, διατάζοντας τις
Κόρες να μην επιτρέψουν σε κανέναν να μπει. Μόνο η Ναντέ-
ρα είχε την άδεια να περάσει τις θύρες με τους επίχρυσους ήλι-
ους, για να του φέρνει φαγητό. Η σκληροτράχηλη Κόρη άφη-
νε κάτω τον σκεπασμένο δίσκο και του ανέφερε τη λίστα με
όσους είχαν ζητήσει να τον δουν. Κατόπιν, του έριχνε ένα
βλέμμα επίπληξης όταν εκείνος τής επαναλάμβανε ότι δεν ήθε-
λε να δει κανέναν. Πολύ συχνά, άκουγε αποδοκιμαστικά σχό-
λια των Κορών που βρίσκονταν έξω προτού η γυναίκα κλείσει
την πόρτα ξοπίσω της· το έκαναν επίτηδες, για να τις ακούσει,
ειδάλλως θα χρησιμοποιούσαν τη χειρομιλία. Αν, όμως, ήθελαν
να τον πειράξουν ισχυριζόμενες πως κρατούσε μούτρα... Οι
Κόρες έτοι κι αλλιώς δεν θα τον καταλάβαιναν, ακόμα κι αν
τους εξηγούσε κάποια πράγματα. Αν, φυσικά, είχε τη διάθεση
να κάνει κάτι τέτοιο.

Έφαγε χωρίς ιδιαίτερη όρεξη και προσπάθησε να διαβάσει,
αλλά τα αγαπημένα του βιβλία τον απορροφούσαν για λίγες σε-
λίδες μόνο, κι αυτές στην αρχή. Τουλάχιστον μια φορά τη μέ-
ρα, παρ' όλο που είχε υποσχεθεί στον εαυτό του να μην το κά-
νει, μετακινούσε την ογκώδη ντουλάπα από λουστραρισμένο
μαύρο ξύλο και φιλντισι στην κρεβατοκάμαρά του, την έκανε

να αιωρείται πάνω σε ροές Αέρα, και ξεμπερδευε με προσοχή τις παγίδες που είχε στήσει καθώς και τη Μάσκα των Κατόπτρων που έκανε τον τοίχο να μοιάζει λείος, και τα ανέστρεφε έτσι ώστε να είναι ορατά μόνο στα δικά του μάτια. Εκεί, σε μια βαθουλωτή εσοχή που είχε σκαλιστεί με τη βοήθεια της Δύναμης, στέκονταν δύο μικρά αγαλματίδια από λευκή πέτρα γύρω στο ένα πόδι ύψος, μια γυναίκα κι ένας άντρας που φορούσαν χυτούς μανδύες και κρατούσαν στο ένα χέρι μια διάφανη κρυστάλλινη σφαίρα πάνω από το κεφάλι τους. Τη νύχτα που είχε κινητοποιήσει τον στρατό προς το Ίλιαν, είχε πάει μονάχος στο Ρουίντιαν για να φέρει εκείνα τα *τερ'ανγκριάλ*. Αν όντως τα χρειαζόταν, δεν είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή του, έτσι είχε πει στον εαυτό του. Το χέρι του απλωνόταν προς το μέρος του γενειοφόρου άντρα, του μόνου από τα δύο αγαλματίδια που μπορούσε να χρησιμοποιήσει, και θα σταματούσε τρέμοντας. Με το άγγιγμα ενός δαχτύλου μπορούσε να αποκτήσει τόση ενέργεια από τη Μία Δύναμη, όση δεν είχε φανταστεί ποτέ. Με αυτήν, κανείς δεν θα μπορούσε να τον νικήσει, κανείς δεν θα τολμούσε να στραφεί εναντίον του. Με αυτήν, όπως είχε πει κάποτε η Λανφίαρ, θα μπορούσε να αντιμετωπίσει ακόμα και τον Δημιουργό.

«Είναι δική μου δικαιωματικά», μουρμούριζε κάθε φορά που το τρεμάμενο χέρι του κόντευε να αγγίξει τη φιγούρα. «Δική μου! Είμαι ο Αναγεννημένος Δράκοντας!»

Και κάθε φορά ανάγκαζε τον εαυτό του να αποτραβηχτεί, υφαίνοντας ξανά τη Μάσκα των Κατόπτρων, υφαίνοντας ξανά τις αόρατες παγίδες που θα έκαναν κάρβουνο οποιονδήποτε προσπαθούσε να τις περάσει χωρίς το κλειδί. Η τεράστια ντουλάπα αιωρήθηκε κι επέστρεψε στη θέση της σαν να ήταν φτερό. Ήταν ο Αναγεννημένος Δράκοντας. Ήταν, όμως, αυτό αρκετό; Κι όμως, έπρεπε να είναι.

«Είμαι ο Αναγεννημένος Δράκοντας», έλεγε στους τοίχους, πότε ψιθυρίζοντας και πότε φωνάζοντας. Πότε σιωπηλά και πότε δυνατά, άφηνε την οργή του να εκδηλωθεί ενάντια σε

όσους τού πήγαιναν κόντρα, ενάντια σε εκείνους τους τυφλούς ανόητους που δεν έβλεπαν ή που αρνούνταν να δουν, από φιλοδοξία, από φιλαργυρία ή από φόβο. Ήταν ο Αναγεννημένος Δράκοντας, η μόνη ελπίδα του κόσμου απέναντι στον Σκοτεινό. Είθε το Φως να βοηθούσε τον κόσμο.

Ωστόσο, ήξερε καλά πως η οργή του, όπως κι οι σκέψεις να χρησιμοποιήσει το *τερ'ανγκριάλ*, δεν ήταν παρά προσπάθειες να ξεφύγει από άλλα πράγματα. Μοναχός του έτρωγε το φαγητό του, κάθε φορά και πιο λίγο, μοναχός του προσπαθούσε να διαβάσει κάτι, αν και σπανίως, ή πάσχιζε να κοιμηθεί λίγες ώρες. Αυτό το τελευταίο το προσπαθούσε όλο και συχνότερα όσο περνούσαν οι μέρες, χωρίς να δίνει σημασία αν ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό ή είχε βασιλέψει. Ο ύπνος ερχόταν κατά σποραδικά διαστήματα, κι, ό,τι κι αν ήταν αυτό που τον βασάνιζε όσο βρισκόταν σε εγρήγορση, στοίχειωνε και τα όνειρά του, καταδιώκοντάς τον και στον ξύπνιο ακόμα δίχως να τον αφήνει να ησυχάσει. Καμιά θωράκιση δεν μπορούσε να κρατήσει μακριά αυτό που ήδη υπήρχε μέσα του. Είχε να αντιμετωπίσει τους Αποδιωγμένους κι, αργά ή γρήγορα, τον ίδιο τον Σκοτεινό. Περιτριγυριζόταν από διάφορους ηλίθιους που του πήγαιναν κόντρα ή το έσκαγαν, όταν η μόνη τους ελπίδα ήταν να σταθούν πλάι του. Γιατί δεν τον άφηναν ήσυχο τα όνειρά του; Υπήρχε ένα όνειρο από το οποίο ξυπνούσε αλαφιασμένος προτού ακόμα αρχίσει, και κοιτόταν εκεί, γεμάτος αποστροφή για τον εαυτό του, βασανισμένος από την έλλειψη ύπνου, αλλά υπήρχαν κι άλλα... Ό,τι κι αν ονειρευόταν, το άξιζε, αυτό το ήξερε καλά.

Η Κολαβήρ ερχόταν στον ύπνο του, με το πρόσωπο μαυρισμένο και το μαντίλι που είχε χρησιμοποιήσει για να κρεμαστεί θαμμένο ακόμα ανάμεσα στις πτυχές της πρησμένης σάρκας του λαιμού της. Η Κολαβήρ, σιωπηλή και γεμάτη κατηγορία, έχοντας όλες τις Κόρες που πέθαναν γι' αυτόν παραταγμένες πίσω της σε σιωπηλές σειρές, ατενίζοντάς τον, όλες αυτές τις γυναίκες που πέθαναν εξαιτίας του. Γνώριζε το κάθε πρόσωπο

τόσο καλά όσο και το δικό του, το κάθε όνομα εκτός από ένα. Τέτοια όνειρα τον έκαναν να ξυπνάει με αναφιλητά.

Εκατό φορές πέταξε τον Πέριν στη Μεγάλη Αίθουσα του Ήλιου κι εκατό φορές τον έπνιξε ο απύθμενος φόβος κι η οργή. Εκατό φορές σκότώσε τον Πέριν στον ύπνο του και ξύπνησε ουρλιάζοντας. Γιατί αυτός ο άνθρωπος είχε επιλέξει να χρησιμοποιήσει τις κρατούμενες Άες Σεντάι για τα επιχειρήματά του; Ο Ραντ προσπάθησε να μην τις σκέφτεται. Είχε κάνει εξ αρχής ό,τι καλύτερο μπορούσε για να αγνοήσει την ύπαρξή τους. Παραήταν επικίνδυνες, ώστε να μείνουν καιρό στην αιχμαλωσία, και δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι να τις έκανε. Τον τρόμαζαν. Μερικές φορές ονειρευόταν πως ήταν ξανά κλεισμένος στο κουτί κι ότι η Γκαλίνα, η Έριαν, η Κατερίνε κι οι υπόλοιπες τον έβγαζαν έξω για να τον χτυπήσουν. Το ονειρευόταν και ξυπνούσε μέσα σε λυγμούς, παρά το ότι είχε πείσει τον εαυτό του πως τα μάτια του ήταν ανοιχτά και πως δεν ονειρευόταν πια. Τον τρόμαζαν, επειδή τον τρομοκρατούσε η ιδέα πως μπορεί να έβγαζε από μέσα του τον φόβο και τον θυμό, κι ύστερα... Προσπάθησε να μη σκέφτεται τι θα έκανε μετά, αλλά μερικές φορές το ονειρευόταν και ξυπνούσε τρέμοντας, λουσμένος σε κρύο ιδρώτα. Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Ασχέτως του τι είχε κάνει στο παρελθόν, αυτό τού ήταν αδύνατον.

Στα όνειρά του, συγκέντρωνε τους Άσα'μαν για να επιτεθούν στον Λευκό Πύργο και να τιμωρήσουν την Ελάιντα. Πηδούσε μέσα από μια πύλη, γεμάτος δίκαιη οργή και σαϊντίν, και μάθαινε πως το γράμμα της Αλβιάριν ήταν ψεύτικο. Την έβλεπε να κάθεται δίπλα στην Ελάιντα, όπως έβλεπε επίσης την Εγκουέν, τη Νυνάβε και την Ηλαίην, όλες με τις χαρακτηριστικές εκφράσεις των Άες Σεντάι, αφού θεωρείτο πολύ επικίνδυνος για να αφεθεί ελεύθερος. Παρακολουθούσε τους Άσα'μαν να αφανίζονται από γυναίκες που κουβαλούσαν χρόνια μελέτης της Μίας Δύναμης στις πλάτες, όχι απλώς λίγους μήνες σκληρής διδασκαλίας. Κι από αυτά τα όνειρα δεν ξυπνούσε παρά μόνο όταν κι ο τελευταίος μαυροντυμένος άντρας

ήταν νεκρός, κι απέμενε μόνος απέναντι στην ισχύ των Άες Σε-ντάι. Μόνος.

Ξανά και ξανά, η Κάντσουεϊν μιλούσε για τρελούς που άκουγαν φωνές, μέχρι που ο Ραντ μόρφαζε από πόνο, σαν να τον μαστίγωναν, μόρφαζε στον ύπνο του όταν εμφανιζόταν εκείνη. Τόσο στα όνειρα, όσο και στον ξύπνιο του, καλούσε τον Λουζ Θέριν, του φώναζε, του ούρλιαζε, αλλά η σιωπή ήταν η μοναδική απάντηση. Μόνος. Αυτός ο μικρός σωρός από αισθήσεις και συναισθήματα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, η αίσθηση του αμυδρού αγγίγματος της Αλάνα, γίνονταν όλο και πιο ανακουφιστικά. Από πολλές απόψεις, αυτό τον τρομοκρατούσε πιο πολύ απ' όλα.

Το πρωί της τέταρτης μέρας σηκώθηκε αδύναμος από ένα όνειρο με τον Λευκό Πύργο, καλύπτοντας με το χέρι του τα τοιμπλιασμένα του μάτια και προσπαθώντας να αποφύγει αυτό που νόμιζε ότι ήταν μια λαμπερή φλόγα από *σαϊντάρ*. Οι κόκκοι της σκόνης στραφτάλιζαν στο ηλιόφως που έμπαινε από το παράθυρο κι έφτανε μέχρι το κρεβάτι του, με τα μεγάλα τετράγωνα υποστηρίγματα από μαύρο ξύλο που ήταν διακοσμημένα με φιλντισένιες σφήνες. Κάθε έπιπλο του δωματίου ήταν από λουστραρισμένο μαύρο ξύλο και φιλντισι, απλό, άκαμπτο κι αρκετά βαρύ, για να ταιριάζει με τη διάθεσή του. Έμεινε ακίνητος για μια στιγμή, ξέροντας πως, αν τον έπαιρνε πά-λι ο ύπνος, τα όνειρα θα επέστρεφαν.

Είσαι εκεί, Λουζ Θέριν; σκέφτηκε χωρίς να ελπίζει σε απάντηση. Σηκώθηκε κουρασμένα, τακτοποιώντας τον ζαρωμένο του μανδύα. Δεν είχε αλλάξει ρούχα από τότε που είχε απομω-νωθεί.

Όταν μπήκε τρικλίζοντας στον προθάλαμο, νόμιζε αρχικά πως εξακολουθούσε να ονειρεύεται, βλέποντας μάλιστα το εί-δος του ονείρου από το οποίο ξυπνούσε αμέσως, γεμάτος ντροπή, ενοχές κι αηδία, αλλά η Μιν τον κοιτούσε καθισμένη σε ένα επιχρυσωμένο κάθισμα με ψηλή ράχη, έχοντας στα γόνατά της ένα δερματόδετο βιβλίο. Νόμιζε πως δεν είχε ξυπνήσει

ακόμα. Σκουρόχρωμες μπούκλες πλαισιώναν το πρόσωπό της, και τα μεγάλα μαύρα μάτια της ήταν τόσο έντονα, που σχεδόν ένοιθε το άγγιγμά τους. Το παντελόνι από χρυσοποίκιλτο πρσίνο μετάξι εφάρμοζε σαν δεύτερο δέρμα επάνω της, ενώ το πανωφόρι από ταιριαστό μετάξι κρεμόταν ανοικτό, μια μπλούζα κρεμ χρώματος που ανεβοκατέβαινε με τον ρυθμό της ανάσας της. Ο Ραντ ευχήθηκε να ξυπνούσε. Δεν ήταν ο φόβος, η οργή ή οι ενοχές απέναντι στην Κολαβήρ ή η εξαφάνιση του Λουζ Θέριν που τον οδήγησαν στην απομόνωση.

«Θα γίνει κάποια γιορτή σε τέσσερις μέρες», του είπε ζωηρά, «κατά τη διάρκεια της ημισελήνου. Για κάποιον λόγο, την αποκαλούν η Μέρα της Μετάνοιας, αλλά θα υπάρχουν και χοροί. Ήρεμοι χοροί, απ' ό,τι ακούω, αλλά κάθε είδος είναι ευπρόσδεκτο». Τοποθετώντας προσεκτικά μια λεπτή δερμάτινη λωρίδα μέσα στο βιβλίο, το τοποθέτησε στο πάτωμα δίπλα της. «Μου φαίνεται πως ήρθε η ώρα να φτιάξω ένα φόρεμα της προκοπής. Θα στρώσω τη ράφτρα στη δουλειά σήμερα. Εννοώ, αν θέλεις να χορέψεις μαζί μου».

Τράβηξε το βλέμμα του από πάνω της και το έριξε σε έναν δίσκο καλυμμένο με ύφασμα, δίπλα στις ψηλές πόρτες. Και μόνο η σκέψη του φαγητού του προκαλούσε ναυτία. Η Ναντέρα δεν έπρεπε να επιστρέψει σε κανέναν να περάσει, που να και γόταν! Πόσω μάλλον στη Μιν. Δεν την είχε αναφέρει ονομαστικά, αλλά είχε δώσει στη γυναίκα να καταλάβει πως δεν ήθελε κανέναν! «Μιν... Δεν... δεν ξέρω τι να πω. Εγώ...»

«Βοσκέ, μοιάζεις σαν να σου επιτέθηκαν σκυλιά. Τώρα καταλαβαίνω γιατί είχε λυσσάξει η Αλάνα, αν και δεν βλέπω με ποιον τρόπο το ήξερε. Ουσιαστικά, με παρακάλεσε να σου μιλήσω, αφού οι Κόρες την απέπεμψαν για πέμπτη φορά. Η Ναντέρα δεν θα άφηνε ούτε εμένα να μπω, αν δεν ανησυχούσε τόσο πολύ επειδή δεν τρως, αλλά, ακόμα κι έτσι, χρειάστηκαν μερικά παρακάλια. Μου χρωστάς πολλά, επαρχιωτόπουλο».

Ο Ραντ μόρφασε. Εικόνες του εαυτού του άστραψαν στο μυαλό του· να της ξεσκίζει τα ρούχα και να πέφτει πάνω της

σαν άμυαλο κτήνος. Της χρωστούσε περισσότερα απ' όσα μπορούσε να ξεπληρώσει. Περνώντας το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του, ζόρισε τον εαυτό του να γυρίσει να την κοιτάξει. Η κοπέλα είχε διπλώσει τα πόδια της και καθόταν σταυροπόδι στο κάθισμα, ακουμπώντας τις γροθιές της πάνω στα γόνατά της. Πώς ήταν δυνατόν να τον κοιτάζει με τόση ηρεμία; «Μιν, δεν έχω καμιά δικαιολογία για όσα έκανα. Αν υπάρχει δικαιοσύνη, είμαι έτοιμος να πάω στην αγγόνη. Αν γίνεται, προτιμώ να βάλω ο ίδιος τη θηλιά γύρω από τον λαιμό μου. Στο ορκίζομαι». Τα λόγια του έκρυβαν πικρία. Ήταν ο Αναγεννημένος Δράκοντας, κι η κοπέλα θα έπρεπε να περιμένει για την απονομή δικαιοσύνης μέχρι την Τελευταία Μάχη. Τι βλάκας που ήταν, να θέλει να ζήσει και μετά την Τάρμον Γκάρντον. Δεν το άξιζε.

«Για ποιο πράγμα μιλάς, βοσκέ;» τον ρώτησε μαλακά.

«Μιλώ για όσα σου έκανα», μούγκρισε ο Ραντ. Πώς μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο σε οποιαδήποτε κι ειδικά σ' αυτήν; «Μιν, ξέρω πόσο δύσκολο σου είναι να βρίσκεσαι στον ίδιο χώρο με μένα». Πώς ήταν δυνατόν να μην ανακαλέσει την απαλή αίσθησή της, τη μεταξένια υφή της επιδερμίδας της; Αφού πρώτα τής είχε ξεσκίσει τα ρούχα. «Ποτέ μου δεν πίστευα ότι ήμουν ένα ζώο, ένα τέρας». Μα ήταν. Σιχαινόταν τον εαυτό του για όλα όσα είχε κάνει. Και τον σιχαινόταν ακόμα περισσότερο επειδή ήθελε να τα ξανακάνει. «Η μόνη δικαιολογία που έχω είναι η τρέλα. Η Κάντσουεϊν είχε δίκιο. Όντως, άκουγα φωνές. Τη φωνή του Λουζ Θέριν, όπως νόμιζα. Μπορείς να...; Όχι, όχι, δεν έχω κανένα δικαίωμα να σου ζητώ συγχώρεση. Ωστόσο, θέλω να ξέρεις πόσο λυπάμαι, Μιν». Πράγματι, λυπόταν. Και τα χέρια του ποθούσαν να διατρέξουν τη γυμνή της πλάτη και να αγγίξουν τους γοφούς της. Ήταν όντως ένα τέρας. «Λυπάμαι πολύ. Αν μη τι άλλο, θέλω να το ξέρεις».

Η Μιν παρέμενε ακίνητη, κοιτώντας τον σαν να μην τον είχε ξαναδεί ποτέ. Τώρα, μπορούσε να σταματήσει την προσπάθεια, μπορούσε να του πει τι πραγματικά πίστευε για το

άτομό του. Όσο εξευτελιστικό κι αν ήταν αυτό που θα του έλεγε, αποκλείεται να ήταν ικανοποιητικά εξευτελιστικό.

«Ώστε γι' αυτό με κρατούσες μακριά», του είπε τελικά. «Άκου με τώρα, ξεροκέφαλε βλάκα. Ήμουν έτοιμη να ξεσπάσω σε κλάματα με τόσους θανάτους γύρω μου, όπως κι εσύ άλλωστε, για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Αυτό που κάναμε, αθώε μου αμνέ, ήταν ότι προσφέραμε παρηγοριά ο ένας στον άλλον, όπως κάνουν οι φίλοι σε παρόμοιες περιστάσεις. Πάψε, λοιπόν, κοκκινωτρίχη των δύο Ποταμών».

Κι ο Ραντ έπαψε, αλλά μόνο για να ξεροκαταπιεί. Νόμιζε πως τα μάτια του θα έπεφταν στις πέτρες του δαπέδου και σχεδόν πλατάγισε, προσπαθώντας να μιλήσει. «*Παρηγοριά*; Μιν, αν ο Κύκλος των Γυναικών στην πατρίδα άκουγε ότι αυτό που κάναμε εμείς το αποκαλούμε παρηγοριά, θα τσακώνονταν για το ποια θα μας έγδερνε πρώτη».

«Τώρα, τουλάχιστον, γίναμε “εμείς” αντί για “εγώ”», είπε η Μιν κακόκεφα. Σηκώθηκε απαλά και προχώρησε προς το μέρος του, κουνώντας με μανία το δάχτυλό της. «Τι νομίζεις ότι είμαι, αγροτόπαιδο, καμιά κούκλα; Ή νομίζεις πως είμαι τόσο ηλίθια, που δεν θα σου το έδινα να καταλάβεις, αν δεν ήθελα να με αγγίξεις; Πιστεύεις ότι δεν θα σ' το ξεκαθάριζα πρωτύτερα;» Με το ελεύθερο χέρι της τράβηξε ένα μαχαίρι από το πανωφόρι της, το κράτησε σταθερά κι επιδεικτικά για λίγο κι έπειτα το ξανάβαλε μέσα δίχως να σταματήσει στιγμή το ξέσπασμά της. «Θυμάμαι που σου τράβηξα απότομα την πουκαμίσια, την έσκισα σχεδόν, επειδή δεν μπορούσες να τη βγάλεις αρκετά γρήγορα πάνω από το κεφάλι σου. Όπως βλέπεις, καθόλου δεν ήθελα να με αγγίξουν τα χέρια σου! Μαζί σου, έκανα ό,τι δεν έχω ξανακάνει με άντρα –και μη νομίσεις πως δεν μπήκα ποτέ στον πειρασμό!– και λες ότι φταις εσύ σαν να μην ήμουν παρούσα;»

Οι κνήμες του άγγιξαν ένα κάθισμα κι ο Ραντ συνειδητοποίησε πως πισωπατούσε. Η Μιν τον κοίταξε συνοφρυωμένη και μουρμούρισε: «Δεν νομίζω πως μου *αρέσει* να με κοιτάς

έτσι». Ξαφνικά, τον χτύπησε στο καλάμι, έβαλε και τα δυο της χέρια πάνω στο στήθος του και τον έσπρωξε. Ο Ραντ γκρεμίστηκε τόσο απότομα πάνω στην πολυθρόνα, ώστε κόντεψε να αναποδογυρίσει. Οι βόστρυχοι της κοπέλας ταλαντεύτηκαν καθώς τίναξε το κεφάλι της, και τακτοποίησε το χρυσοῦφαντο πανωφόρι της.

«Μπορεί τα πράγματα να έγιναν έτσι, Μιν, αλλά...»

«Δεν μπορεί να έγιναν έτσι. Έγιναν έτσι, βοσκέ», τον έκοψε απότομα, «κι αν ξαναπείς το αντίθετο, καλύτερα να φωνάξεις τις Κόρες και να αρχίσεις να διαβιβάζεις όσο περισσότερο μπορείς, γιατί θα φας τόσο ξύλο, που θα με παρακαλās να σε λυπηθώ. Θεξ ξύρισμα και πλούσιμο».

Ο Ραντ πήρε μια βαθιά ανάσα. Ο Πέριν είχε κάνει έναν τόσο ήσυχο γάμο, με μια ευγενική χαμογελαστή γυναίκα. Γιατί, άραγε, τον ειλκυαν συνεχώς οι γυναίκες που του προκαλούσαν πονοκέφαλο; Αν ήξερε το ένα δέκατο για τις γυναίκες από αυτά που γνώριζε ο Ματ, δεν θα είχε πρόβλημα να αντεπεξέλθει σε όλα αυτά, αλλά, όπως είχαν τα πράγματα, το μόνο που μπόρεσε να ψελλίσει –κι αυτό επιφυλακτικά– ήταν: «Όπως και να έχει, μόνο ένα πράγμα μπορώ να κάνω».

«Ποιο, δηλαδή;» Η Μιν σταύρωσε τα χέρια της κάτω από τα στήθη της κι άρχισε να χτυπάει το πόδι της νευρικά κι απειλητικά στο πάτωμα, αλλά ο Ραντ ήξερε πως αυτό που θα έκανε ήταν το σωστό.

«Να σε στείλω μακριά». Όπως ακριβώς είχε κάνει με την Ηλαίην και την Αβιέντα. «Αν είχα τη δυνατότητα να ελέγξω τον εαυτό μου, δεν θα...» Το πόδι της Μιν άρχισε να χτυπάει το πάτωμα με πιο γρήγορο ρυθμό. Ίσως ήταν καλύτερα να μη συνεχίσει. Παρηγοριά; Μα το Φως! «Μιν, όποιος είναι κοντά μου κινδυνεύει. Οι Αποδιωγμένοι δεν είναι οι μόνοι που θα έκαναν κακό σε κάποιο κοντινό μου, πρόσωπο ποντάροντας στο ότι ίσως πάθαινα κι εγώ κακό. Τώρα, όμως, ο κίνδυνος προέρχεται κι από μένα τον ίδιο. Δεν μπορώ να ελέγξω τον εαυτό μου πια. Κόντεψα να σκοτώσω τον Πέριν, Μιν! Η Κάντσουεϊν εί-

χε δίκιο. Όσο πάω και παραφρονώ, μπορεί να έχω τρελαθεί ήδη. Πρέπει να σε στείλω μακριά, για τη δική σου ασφάλεια».

«Και ποια είναι αυτή η Κάντσουεϊν;» ρώτησε η Μιν, τόσο πράα που ο Ραντ ξαφνιάστηκε όταν παρατήρησε πως το πόδι της εξακολουθούσε να χτυπάει το πάτωμα. «Όταν η Αλάνα ανέφερε αυτό το όνομα, το έκανε να ακούγεται λες κι επρόκειτο για την αδελφή του Δημιουργού. Όχι, μη λες τίποτα. Δεν με ενδιαφέρει». Όχι πως του άφηνε, ούτως ή άλλως, το παραμικρό περιθώριο να πει οτιδήποτε. «Ούτε για τον Πέριν ενδιαφέρομαι. Θα μπορούσες να πληγώσεις τόσο εμένα όσο κι αυτόν. Έχω την εντύπωση ότι αυτός ο περιβόητος καβγάς σας δεν ήταν παρά μια φάρσα. Σκοτίστηκα για την αυτοκυριαρχία σου, όπως επίσης και για το αν είσαι τρελός ή όχι. Άλλωστε, αν ήσουν εντελώς τρελός, δεν θα ανησυχούσες πολύ γι' αυτό. Αυτό που με νοιάζει είναι...»

Έσκυψε, μέχρι που εκείνα τα μεγάλα σκοτεινά μάτια ήρθαν στο ίδιο επίπεδο με τα δικά του, σε μια απόσταση σχετικά κοντινή, και ξαφνικά το φως που φάνηκε να λάμπει μέσα τους ήταν τόσο έντονο, ώστε ο Ραντ αγκάλιασε το *σαϊντίν*, έτοιμος να υπερασπίσει τον εαυτό του. «Θα με στείλεις μακριά για να είμαι ασφαλής;» γρύλισε η γυναίκα. «Πώς τολμάς; Νομίζεις ότι έχεις το δικαίωμα να με στέλνεις όπου σου καπνίσει; Με χρειάζεσαι, Ραντ αλ'Θόρ! Αν σου ανέφερα τις μισές μόνο από τις εικόνες που είχα για σένα, τα μισά σου μαλλιά θα κατσάρωναν και τα υπόλοιπα θα έπεφταν! Πώς τολμάς; Αφήνεις τις Κόρες να ριψοκινδυνεύουν όποτε κι όπως θέλουν, κι εμένα θέλεις να με ξαποστείλεις, λες κι είμαι κανένα παιδάκι!»

«Δεν αγαπώ τις Κόρες». Αιωρούμενος σ' αυτό το γυμνό από συναισθήματα Κενό, ο Ραντ άκουσε τα λόγια να ξεπηδούν από το στόμα του. Το σοκ που ένιωσε διέλυσε την κενότητα κι έδιωξε μακριά το *σαϊντίν*.

«Μάλιστα», είπε η Μιν κι ορθώθηκε. Ένα μικρό χαμόγελο σχημάτισε μια καμπύλη στα χείλη της. «Ασυνήθιστο αυτό». Ύστερα, κάθισε στα γόνατά του.